

บทที่ 15 沙皇นิโคลัสที่ 1 (Nicholas I)

"The Gendarme of Europe": 1825 - 1855

Significant Dates

Reign of Nicholas I.....1825-1855

Dekabrist Rising.....1825

Russo-Turkish War.....1828-1829

Crimean War.....1854-1856

沙皇นิโคลัสทรงมีความแตกต่างจากเล็กชานเดอร์ทลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการที่ได้ทรงหวังที่จะเป็นจักรพรรดิและมีได้เครื่องทรงค์มาก่อนได้อภิเชกกับเจ้าหนูอเล็กชานคราฟริคุกของพระเจ้าเพดร์เตอร์ที่ 3 แห่งปรัสเซียและทรงสนพระทัยในการฝึกหารมากกว่าการบริหารธุรกิจ แต่ถึงกระนั้นก็ทรงมีความรับผิดชอบในหน้าที่เมื่ออย่างที่ทรงหวังว่ารัสเซียจะต้องเป็น "เสาเหล็กที่มั่นคงที่สุดของระบบอาณาจักรโลก" พยายามที่จะกำจัดแนวคิดปฏิวัติทุกประเภท ทุกที่โดยสภาพที่แท้จริงแล้ว ในรัชสมัยของพระองค์นี้ งานได้คืบเพื่อบริสุทธิ์สังคมและการเมืองของรัสเซียกลับคำเนินไปอย่างลึกซึ้ง ข้าความเกลียดชังรัสเซียยังเกิดขึ้นทั่วไปในกลุ่มประเทศในยุโรปตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งริบเทนและฟรังเศส

นับเป็นโชคร้ายที่รัชกาลนี้เริ่มต้นด้วยเหตุการณ์บกฏ เศือนอันวากม ทำให้ทรงระวางขุนนางและข้าราชการหัวไว ทรงวางพระทัยในข้าราชการที่ขึ้นตรงคู่พระองค์มากกว่า พอกขุนนางค้องถอนตัวออกจากตำแหน่งต่าง ๆ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างรัฐบาลและคนชั้นสูงในสังคม ซึ่งนิโคลัสทรงมองเห็นทางแก้ไขทางเดียว คือบังคับให้มากและรักษาอำนาจเอกสารอิบตัรไว้สุดแรง¹

¹ D.M. Sturley, A Short History of Russia, p. 150

นิโคลัสทรงถือพระองค์ว่าเป็นผู้ปราบปรามการปฏิวัติได้สำเร็จ ไม่ใช่กบฏธรรมชาติ และพระองค์ก็จะต้องทรงอยู่ภายใต้เงาของ การปฏิวัติต่อไป ดังนั้น เพื่อหาวิธีป้องกันการปฏิวัติ ครั้งต่อไปจึงทรงใช้เวลาหลายเดือนลงมือสอบสวนเหตุแห่งการปฏิวัติค้ายี่ห้อขององค์เอง ข้อความผู้ต้องหาถึงแผนการและรายชื่อผู้เกี่ยวข้องในสมาคมลับต่าง ๆ หมวดดึง 121 คน มีคนถูกเข่นคอ 5 คน รวมทั้งเบสเทลและมูร่าเวียพด้วย ที่เหลือก็ถูกเนรเทศบ้าง ถูกส่งไปเป็นทหารลออกชีวิตร้าง

โดยข้อเท็จจริงแล้ว การปฏิวัติครั้งนี้มีความสำคัญยิ่งมาก เนื่องจากการเตรียมการก็ยังคงเป็นแบบเดิมคือแบบการปฏิวัติวังหลวงในอดีต หัวหน้าก็ไม่เป็นที่รู้จักของประชาชน ผู้ที่ร่วมเคลื่อนไหวก็เป็นเพียงนายทหารหนุ่มน้อยปลายแ两端 แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของประชาชนทั่วไปว่าต้องการต่อต้านระบบเก่า ถ้าพระเจ้าชาร์จะทรงสอบสวนหาข้อเท็จจริงแล้วทรงนำมายกษาให้เข้าพระทัยเพื่อหาทางแก้ไขบางส่วน บางทีอาจจะไม่ต้องเกิดโศกนาฏกรรมขึ้นแก่พระราชนัดดาในสมัยต่อมา ก็ได้²

นโยบายภายในประเทศ

ชาร์นิโคลัสทรงสั่งปลดคอรัคเชอเยฟและโพติอุส โปรดให้เรียกสเปอแรนสกี้ซึ่งกลับเป็นฝ่ายคือต้านขบวนการเรียกร้องรัฐธรรมนูญเสียของกรุ่วในการบริหารประเทศด้วย ที่สำคัญก็คือการทำหน้าที่สอบสวนผู้ต้องหาเกี่ยวกับเดือนธันวาคม มีการลงโทษอย่างเข้มโหดรุนแรงถึงกระนั้นพระเจ้าชาร์ก็มีเดิร์งโปรดสเปอแรนสกี้มากเท่าเอ็น เอ็น คาร์มิน และ อี เอฟ แกนกริน ทางฝ่ายทหารก็มีผู้ที่ทรงโปรดเป็นคนดอร์ฟ

พระเจ้าชาร์ทรงจัดการเรื่องการบริหารรัฐกิจใหม่โดยจัดตั้งคณะ "His Majesty's Own Chancery"³ เป็นคณะที่ปรึกษาของชาร์ต่อจากในสมัยชาร์อเล็กซานเดอร์ที่ 1 มีประธาน

² Sydney Harcave, *Russia, A History*, p. 229

³ His Majesty's Own Chancery กำเนิดเมื่อปี ก.ศ. 1812 ในรัชสมัยชาร์อเล็กซานเดอร์ที่ 1 ทำหน้าที่ในพระราชสำนัก หน่วยงานที่ 2 และ 3 ขึ้นต่อราชสำนักคืองานร่างกฎหมายและหน่วยคำรับลับหน่วยงานที่ 4 รับงานทางด้านพระบรมราชูปถัมภ์ หน่วยงานที่ 5 จัดการเรื่องช่างนาและหน่วยงานที่ 6 จัดการเกี่ยวกับสถาบัน

2 คน ปฏิบัติหน้าที่แทนคือสเปอแรนสกี้ทำหน้าที่ร่างกฎหมายเสรีจสันลงในปีค.ศ. 1833 ส่วนเป็นเคนคอร์ฟทำหน้าที่ในกระทรวงที่ 3 (Third Department) คือหน่วยคำรับฟัง เป็นองค์การอิสระที่มีอำนาจจากวังขวางในการเช่นเชอร์และกระทำการจารกรรม

เคานต์ อูวารอฟ (Uvarov) เป็นรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการจากปี ค.ศ. 1833-1849 มีหน้าที่ฝึกอบรมผู้ที่จะเข้ารับราชการในอนาคต ลูกหลานชาวไร์ชawan จะได้รับการศึกษาเฉพาะระดับประถม ส่วนชั้นมัธยมจะจำกัดเฉพาะลูกหลานข้าราชการและชนนา闷 แนวคิดปฏิวัติทุกชนิดถูกเก็บกด แต่ให้ใช้ถืออุดมการณ์ในสังคมที่ได้รับการสอนเพื่อเป็นหัวพ่อพระทัยของพระผู้เป็นเจ้า หลังจากปฏิวัติปี ค.ศ. 1848 ในยุโรป กฎหมายข้อบังคับเหล่านี้ถูกยกไป เครื่องครั้งขึ้นให้เลิกการสอนวิชาปรัชญา จำกัดจำนวนนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ห้ามการเดินทางออกนอกประเทศเมืองการเช่นเชอร์ข่านใหญ่ ให้นักศึกษาสวมเครื่องแบบและปฏิบัติตามกฎหมายของทหารอย่างเคร่งครัดทั้งภายในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

ในทางเศรษฐกิจนั้น รัฐมนตรีคลังก็คือ อี. เอฟ. แกรนกริน (E. F. Kankrin) พยายามแก้ไขเศรษฐกิจบัญหาที่เผชิญหน้าคือความเสื่อมทรามทางเศรษฐกิจตั้งแต่สมัยสังค์رامกับผู้ริ่งเศสการแก้ไขก็คือ การพิมพ์ฉบับตรีชั้น ซึ่งมีผลให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ และเกินการใช้ค่าหมุนเวียน 2 ประเทศกilo หั้งอนบัตรและแร่เงิน เป็นการแลกเปลี่ยนที่ไม่ได้กำหนดอัตราแลกเปลี่ยน GANG กรินพยายามใช้ระบบมาตรฐานทองคำและเงินโดยการฝากธนาคารและจัดพันธบัตรรัฐบาล ส่งเสริมเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมมาในประเทศโดยการตั้งกำแพงภาษี ซึ่งการนำดังนี้ทำให้สถานการณ์การเงินคงตัวอยู่ได้ แต่แล้วก็ต้องกลับกระหطمกระเทือนใหม่เนื่องจาก zarนิโคลัสได้ทรงนำประเทศเข้าสู่สังคมหล่ายครั้ง

บัญหาต่อไปคือบัญหาเชอร์ฟ ซึ่งกล้ายเป็นบัญหาที่ต้องยอมรับในศตวรรษที่ 19 นิโคลัสต้องการจะปลดปล่อยเชอร์ฟโดยสิ้นเชิงแต่ต้องค่อยเป็นค่อยไป และต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐด้วย สาเหตุที่ทรงสนพระทัยในเรื่องเชอร์ฟ นี้ก็อาจจะเป็นเพราะตลอดรัชสมัยของพระองค์ (1825-1855) มีการปฏิวัติเกิดขึ้นหลายครั้งโดยชาวนา ทำให้ทรงเห็นความจำเป็นที่จะต้องปรุงกองทัพและในขณะเดียวกันก็ได้แก้ไขบัญชาชนาโดยทรงโปรดให้ เคานท์ ปอล

ค. คิเชอเรฟ (1788-1872) เป็นผู้นำในการแก้ไขสถานภาพของชาวนาคั่งกล่าว⁴

แต่ตอนหนึ่งของคำประกาศของพระจักรพรรดิ เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 1826 กลับ

เป็นว่า

1. คำพูดทั้งหมดเรื่องการให้เสรีภาพแก่สเตท พีเสน์ การยกภาษีให้ชาวนาเหล่า
นี้ล้วนเป็นข่าวลือที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มผู้ไม่หวังดี หรือไม่ก็เป็นพวกที่ต้องการขึ้นค่าตัวหักล้าน

2. คนทุกชั้นในสังคม รวมทั้งขุนนางและชาวไร่ชาวนาทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย
เกณฑ์ เช่นในกฎหมายและเชื่อพังงานอาเบื้องบน ๆ ฯ

ผู้ที่ได้รับการอนุญาตเพื่อแก้ัญหาดังนี้คือ เคานต์ คิเชอเรฟ ได้รับการแนะนำ
จากสเปอเรสกี้ว่ารัฐบาลควรลงมือดำเนินการก่อน พวากเจ้าของที่ดินส่วนตัวก็จะปฏิบัติตามเอง
ได้มีการจัดตั้งกระทรวงทรัพย์สินของชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1837 จัดระเบียบพวกเชอร์ฟของ
เกษตริย์ (Crown peasants) ให้เป็นชุมชนปกครองตนเอง และมีการแนะนำปรับปรุงวิธีการ
เกษตรกรรม ขยายที่ดินให้ชาวนามากขึ้น จัดทำเมล็ดข้าวให้เวลาที่ขาดแคลน ฯลฯ ในปี ค.ศ.
1842 ออกกฎหมายให้ขุนนางมีสิทธิปลดปล่อยเชอร์ฟได้ตามต้องการแต่ถ้าขุนนางไม่ปลดปล่อยก็
ไม่มีใครทำอะไรได้

เรื่องน่าเศร้าก็คือ ไม่มีการวางแผนที่แน่นอนในการจัดการเกี่ยวกับเชอร์ฟ
เกือบทุกคนรู้ว่าควรทำอย่างไอย่อ้างหนึ่ง และนับวันปัญหาเกิดขึ้น ประชาราษฎร์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
แต่ผลผลไม่เพิ่ม แรงงานเกษตรกรเพิ่มขึ้น แต่กลับมีงานทำเพียงแค่คนรับใช้ตามบ้าน การจำ-
นอยู่จำนำกำถักราคา จนหมาแหงที่จะคิดได้ถอนคืนได้ สถานการณ์แรงงานหันในนาและใน
โรงงานจึงมีแต่การเตรียมการสู้ศรีษะ และการลุกขึ้นต่อต้านคั่งกล่าวแล้วในตอนต้น

นโยบายภายในประเทศอาจสรุปว่าสอดคล้องกับคำพูดของอุvaroff คือ "Orthodoxy
Autocracy, Nationality" หรือเรียกเป็นทางการว่า Rusoification นั้นคือชาวรัสเซีย⁵
จะต้องยอมรับสิ่งเหล่านี้โดยไม่มีข้อแม้คือ อำนาจ เอกอัธิปไตยของชาติและศาสนา เพื่อผลประโยชน์ของ
ประเทศชาติ การขยายอิฐนาจส่วนกลางกึ่งทรงกระทำโดยการเพิ่มความเข้มแข็งของหน่วยราช
การ ซึ่งสิ่งที่ได้ตามมาคือความล่าช้าในการปฏิบัติและการจัดการรายวันบังหลวงนานใหญ่

⁴ Basil Dmytryshyn, Imperial Russia, p. 196

นโยบายเกี่ยวกับศาสนา

ศาสนากลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการบังคับประชาชนให้อุปนิธิในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด มีการยึดความเชื่อนิกายออร์โธดอกอส เบิกโรงเรียนเทววิทยา และพระประจำท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มหน้าที่ขึ้นมาเป็นผู้ควบคุม และทำหน้าที่จารกรรมไปในตัวด้วย⁵ สำหรับแนวทางปฏิบัติที่ว่าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในกลัสรหงส์คือ

1. เน้นการนับถือนิกายออร์โธดอกอสอย่างเคร่งครัด
2. ตึงกวักที่เห็นทั่งศาสนากลับเข้ามาอยู่ในกฎเกณฑ์
3. ส่งเสริมให้มีการเปลี่ยนศาสนามาเป็นออร์โธดอกอส

มีการจัดตั้ง "The Over-Procurator of the Holy synod" ทำหน้าที่ดำเนินการภายใต้พระนามของจักรพรรดิ โดยพระจักรพรรดิทรงส่วนสืบทอดในการ "วีตี้" การกระทำของทางวัดได้ในทุกโอกาสด้วย พระประจำท้องถิ่นออกจากทำหน้าที่สอนศาสนาแล้วก็ต้องสอนให้ประชาชนจงรักภักดีต่อพระจักรพรรดิ

ต่อจากนั้นก็ทรงกำหนดกฎเกณฑ์ให้ชาวรัสเซียทั้งหมด (รวมทั้ง Great Russians รัสเซียขาวและยูเครนเนียน) เข้าเป็นสมาชิกแห่งนิกายออร์โธดอกอส ปรากฏว่าสมาชิกถึง 50 ล้านคนและปรากฏในรายงานของทางการอีกว่า 800,000 คน เป็นพวก Old Believers และอีน ๆ แต่หน่วยข่าวกรองของพระจักรพรรดิระบุว่าพวก Old Believers มีถึง 7 ล้านคน และอีน ๆ 1 ล้านคน พระจักรพรรดิทรงเห็นว่าพวคนี้ไม่มีอันตรายจึงปล่อยเสียเพียงแค่ห้ามเพิ่มจำนวนส่วนพวกอื่น ๆ นั้น น้างก็เชื่อว่ารัสเซียเครื่องมือของปีศาจ และพวก Old Believers ที่ไม่อยู่ในรั้งของพระจักรพรรดิค้ายก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง ส่วนใหญ่ถูกส่งไปยังทราชествоเชเชน บางกลุ่มถูกส่งไปใช้เป็นแรงงานในฟาร์ม บางกลุ่มก็ถูกจำคุก แต่การเผยแพร่คำสอนของพวกเหล่านี้ก็ไม่อาจยุติได้ นอกจากนั้นยังกล่าวเป็นปัจจุบันไปถึงรัชกาลต่อไปด้วย

⁵ Sturley, op.cit., p. 153

พวกราชที่ครองกล่าวถึงอิกคุลุ่มนั้นก็คือพวกรูสเนียท (Uariate) กล่าวคือคิณแคน ส่วนใหญ่ที่รูสเซียได้จากโปแลนด์ในศตวรรษที่ 18 นั้น พวกรูสเซียขาวและรูสเซียนี่นั้นที่เลิกนับถือนิกายออร์โธดอกซ์ หันไปนับถือนิกายยูเนียท ซึ่งเป็นสาขานั่นของนิกายโรมันคาಥอลิกในโปแลนด์ เดิมในขณะนั้นรูสเบลยองมีนโยบายประนีประนอมกับคิณแคนที่ยังมาใหม่ได้ จึงยังไม่มีการยกบัญชา ศาสนานี้มีมาพุดกันจนถึงปี ก.ศ. 1813 เมื่อพวกรูสเซียได้เข้าเกี่ยวข้องกับการปฏิวัติซึ่งเริ่มจากราชอาณาจักรโปแลนด์ แล้วเพร่กระจาจัยไปถึงคิณแคนที่ถูกยึดครองอื่น ๆ คั้นนั้น เพื่อเป็นการกำจัดอิทธิพ โบลิช ในปี ก.ศ. 1839 ปีขอบของรูสเซียร์ฟในรูสเซีย จึงคล่องเปลี่ยนมาเป็นนิกายออร์โธดอกซ์ พร้อมด้วยรูสเซียอื่น ๆ อีก 1 ล้าน 6 แสนคนก็เปลี่ยนมาบันถือนิกายออร์โธ- ดอกซ์⁶ นิกายรูสเซียที่เป็นอันสืบสุกลง ความพยายามอื่น ๆ ที่ชาห์ทรงกระทำก็คือพยายามเปลี่ยนประเทศสแตนท์ รวมทั้งโรมันคาಥอลิกและมุสลิมในจักรวรรดิ รวมทั้งพยายามบังคับให้พวกรูส เปลี่ยนเป็นชาห์รูสเซียทั้งหมด

เหตุการณ์สำคัญในช่วงนี้ก็คือ การขัดแย้งระหว่างพวกรสลาฟโวฟิล และพวกรนิยม ตะวันตก รวมทั้งพวกรที่ทวีจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว คือชนชั้นกลาง "raznochintzy" เข้าร่วมกับกลุ่มบัญชาชุม เข็มสายผู้ดี ยุคนี้กล้ายเป็นยุคทองแห่งวรรณคดี เพราะหนังสือลายเป็นเครื่องมือ วิจารณ์สังคมและสถาบันการเมืองของรูสเซียในขณะนั้น

นโยบายต่างประเทศ

นิโคลัสทรงได้รับฉายาว่า The Gendarme of Europe⁷ ซึ่งเน้นทักษะของพระองค์ในการดำเนินพระราชภารกิจต่างประเทศด้วย เนื่องจากทรงเห็นว่าพวกรนิยมเสรีนิยมและชาตินิยมนั้น เป็นพวกรุกคามระเบิดการปกครองและสังคมในยุโรป จึงทรงให้ความช่วยเหลือในการปราบปรามการปฏิวัติทุกแห่ง อย่างไรก็ตาม กิจกรรมสำคัญด้านต่างประเทศในขณะนั้นที่ทรงกระทำคือ การจัดการเกี่ยวกับบัญชาตั้งวันออก ทรงมีรัฐมนตรีต่างประเทศในขณะนั้นคือ เคานต์ เนสเซลрод (Count Nesselrode) ผู้ทำหน้าที่โดยถือหลักพระราชนิษายงค์ของชาห์เป็นแนวทาง

⁶ Harcave, op.cit., p. 239

⁷ ในศตวรรษที่ 19 นั้น พวกรนิยมและชาตินิยมมักก่อการปฏิวัติอยู่เนื่อง ๆ ชาห์นิโคลัสทรงเห็นว่าการกระทำนั้นเป็นการทำลายระบอบการเมืองและอำนาจปกครอง จึงมั่นใจว่าการปฏิวัติทุกแห่ง และได้ทรงยึดเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินนโยบายต่างประเทศด้วย

สังคրามเบอร์เซีย (1826-1828)

เริ่มสังคրามในรัชกาลนี้ คือ สังคրามเบอร์เซีย เกี่ยวกับปัญหาการรวมแคว้นจورเจีย เมืองพารุสเซีย คือ พัสเกวิช (Paskevich) ยาตราทัพเข้าสู่เบอร์เซียเมืองตาบริส (Tabriz) มุ่งสู่เตหะราน ตกลงทำสนธิสัญญาเตอร์มันเซีย (Turkmanchay) ค.ศ. 1828 รัสเซียได้แคว้นเอริวัน และดินแดนผ่านซ้ายของแม่น้ำอาเรกซ์ ยุติสิทธิครอบครองของเบอร์เซียที่บริเวณที่มา

คอเคชส์

การปฏิวัติในยุโรป

เกิดการปฏิวัติในฝรั่งเศสเมื่อปี ค.ศ. 1830 และในประเทศในยุโรปอื่น ๆ คือ เบลเยียม และโปแลนด์ เป็นต้น นิโคลัสทรงเกลียดชังหลุยส์ ฟิลิป ที่ทรงนำการปกครองแบบมี กษัตริย์ได้รัฐธรรมนูญมาใช้ ดังนั้น เมื่อเกิดการปฏิวัติในเบลเยียมต่อต้านตัวนั้น เกี่ยวกับเรื่องสนธิสัญญาเวียนนาเมื่อปี ค.ศ. 1815 นิโคลัสก็เตรียมส่งกองทัพไปปราบปรามพวกปฏิวัติทั้งในฝรั่งเศส และเบลเยียมก็พอดีเกิดปฏิวัติในโปแลนด์ขึ้นแห่งหนึ่ง

การปฏิวัติโปแลนด์

พวกชาวโปแลนด์รักชาติพากันเรียกร้องอาณาเขตเดิมก่อนการแบ่งแยกโปแลนด์ ในศตวรรษที่ 18 รวมทั้งต่อต้านการยึดครองของรัสเซียทั้งแต่สมัยพระเจ้าเล็กซานเดอร์ที่ 1 การปฏิวัติเริ่มขึ้นในกรุงวอร์ซอว์ เมื่อปี 1830 กองทัพรัสเซียถูกขับไล่และมีการเรียกร้องให้ผนวกลิทัวเนีย นิโคลัสปฏิเสธ ทรงถูกปลดออกจากตำแหน่งกษัตริย์โปแลนด์ ในปีต่อมากองทัพรัสเซียบุกเข้าไปใหม่และปราบกบฏได้ รัฐธรรมนูญโปแลนด์ถูกยกเลิก หัวหน้าปฏิวัติหนึ่ง รัสเซียเริ่มใช้คำเรียบง่าย "Russification" ในโปแลนด์ ลิทัวเนีย และรัสเซียต่อวันต่อ ซึ่งเคยอยู่ภายใต้การยึดครองของฝ่ายกบฏ กล่าวคือ หันมาใช้ภาษารัสเซียทั้งหมด เริ่มการบราบรวมพวกที่ไม่นับถือนิกายออร์โอดอกอส์ ยึดที่ดินของชาวโปแลนด์เป็นของรัสเซีย และเปลี่ยนระบบการศึกษาเป็นแบบรัสเซียทั้งหมด รวมทั้งยกเลิกอิสรภาพของโปแลนด์ด้วย

ค.ศ. 1833 เสนอการตั้งกลุ่มพันธมิตรระหว่าง รัสเซีย บรัสเซีย และออสเตรีย โดยจะร่วมมือกันปราบปรามการปฏิวัติทุกรูปแบบ พันธมิตรประสบความสำเร็จมาถึงปี ค.ศ. 1848

โดยที่สิวิชเชอร์แลนด์เองก็ได้ให้ความร่วมมือในอันที่จะไม่ให้พากผู้ลี้ภัยเข้าไปอาศัยอยู่ได้อีก

ในปี ค.ศ. 1848 เกิดการปฏิวัติทั่วไปในยุโรปอีกรั้งหนึ่ง แต่ในโคลัสทรงประสม ความสำเร็จในการปฏิกิริมีให้การปฏิวัตินั้นแพ้ เข้ามาในรุสเซีย และโปแลนด์ รวมทั้งช่วงยุทธการปฏิวัติทุกแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยังการ์ ในเมื่อ ค.ศ. 1848 แม้เมตเตอนนิชเองก็ต้องหนี ออกจากกรุงเวียนนา แต่ในโคลัสสังคิงเป็น章程เปียนเอกสารฉบับยองค์เดียวในยุโรปโดยที่ไม่ได้สนพระทัยในการพิมพ์หนังสือชื่อ "Communist Manifesto" ซึ่งพิมพ์ขึ้นในบีนัน เมื่ออสเตรียขอให้หงษ์ช่วยปรามปราบกบฏในยังการ์ ชาวน์โคลัสก์หงษ์ส่งกองทัพไปปราบกบฏที่เมืองวิลากอส (Vilagos) และกบฏยอมแพ้ ในปี 1849 นอกจากรัฐบาลชักชวนให้เพรสเดอวิคิวลเลียม แห่งปรัสเซียทรงปฏิเสธราชบัลลังก์ที่เยอร์มันซึ่งพวกขบวนการปฏิวัติเยอรมันที่ลักaway ให้

ปั้นหาตະวັນອອກ

ออสเตรียก็มุ่งหวังคืนแคนในควบสมุทรบอลข่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการรวมเยอรมนีภายใต้การนำของบิスマาร์ค ออสเตรียก็ถูกขับออกจากเยอรมัน และเนื่องจากความต้องการ "drang nach osten" นี้เองทำให้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับรัสเซีย

ทางฝ่ายฝรั่งเศสเองก็สนใจคืนแคนเลอแวนต์ (Levant) ในฐานะเป็นคืนแคนในเขตอิทธิพล จึงทำให้ไม่พอใจรัสเซีย ฝ่ายอังกฤษก็มีผลประโยชน์ในด้านการค้าคม ฝ่ายย่ามเมดิเตอร์เรเนียนไปอินเดีย และตะวันออกไกล รวมทั้งไม่พอใจในความทะเยอทะยานของฝรั่งเศสตัวย ด้วยเหตุดังกล่าวจึงจึงเกิดปัญหาตะวันออกขึ้น ซึ่งแม้จะอ้างว่าในบางครั้งเกิดความขัดแย้งทางการทูต แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วกลับมีสาเหตุทางศพสนาตัวย เนื่องจากครุกีได้จัดการลงโทษคริสตีย์แหลมพันคนในจักรวรรดิของตน รัสเซียซึ่งถือว่าตนเองเป็นผู้พิทักษ์กรีก ออร์โธครอกส์คริสตีย์แห่งหมู่บ้านรัสเซีย ฝรั่งเศสอ้างฐานะผู้พิทักษ์นิกายโรมันคาಥอลิก จึงพาภันมาทำหน้าที่ผู้พิทักษ์ตั้งกล่าว

ปัญหาตะวันออกในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19

การเรียกร้องอิสรภาพของกรีกและสหภาพครุกี

ค.ศ. 1822 กรีกได้ก่อการปฏิวัติครุกีในสมัยเล็กชานเดอร์ที่ 1 พระเจ้าชาร์ทรอง มีความปรารถนาที่จะปราบปรามการปฏิวัติทุกแห่งอยู่แล้ว รวมทั้งต้องการคืนแคนบางส่วนของครุกี และท้ายที่สุด เพื่อผลประโยชน์ของรัสเซียเองประเทศอื่น ๆ ในยุโรปพาภันช่วยเหลือพากบัญ และต่อต้านรัสเซีย เนื่องจากไม่พอใจการปกครองของครุกีในมอลข่าน รวมทั้งเพื่อสนับสนุนความคิดแนวโรแมนติกในขณะนั้นด้วย สุลต่านขอความช่วยเหลือไปยังวัสดุของตนในอียิปต์คือ เมฆเมด อัลลี (Mehemet Ali) ซึ่งสามารถปราบบกบฏกรีกได้ ต่อมาถึงสมัยชาร์โนโคลัสทรงร่วมมือกับฝรั่งเศส และบริเทนเมื่อปี ค.ศ. 1827 ประณามความโหดร้ายหารุณของครุกีและพาภันส่งกำลังทางเรือไปบังหัดกับกองเรือครุกี-อียิปต์ และเอาชนะได้ในการรบที่นา瓦ริโน (Navarino)

ค.ศ. 1827

เตอร์กกล่าวหาว่ารัสเซียเป็นตัวการในการสร้างความพินาศครั้งนี้ ทั้งที่จริงแล้วควรประณามอังกฤษมากกว่า เตอร์กเรียกร้องค่าเสียหายจากรัสเซีย แต่ในคลัสป์ไบเซ็นจึงเกิดสหภาพขึ้นอีกรอบหนึ่งในปี ค.ศ. 1828

สังคրามตุรกี

(The Tuskish War : 1828-1829)

กองทัพรัสเซียข้ามแม่น้ำดานูบ เข้ายึดเมืองวรานา ครั้นแล้วก็รุกต่อไปยังนอกริมแม่น้ำดานูบ ทางภาคตะวันออก ที่เข้ายึดเมืองคาร์ (Kars) และเออร์รัม (Erz rum)

เตอร์กยอมทำสัญญาสงบศึกที่อาเครียโนเปิล เมื่อปี ค.ศ. 1829 รัสเซียได้ภาคตะวันออกของทะเลจากคูบัน (Kuban) ถึงบัต้ม (Batum) ได้เด็ดขาดของแม่น้ำดานูบ ได้ค่าทำวัณ และยึดเส้นทางการค้าของตุรกีรัสเซียได้ทั้งหมดในจักรวรดิเตอร์กซึ่งในที่สุดก็ทำให้ประเทศต่าง ๆ ในยุโรปพากันหวาดวิตก

เมเชเมด อาลี ค.ศ. 1822 (แห่งอียิปต์)

เมเชเมด อาลี อ้างว่าความช่วยเหลือที่เขารับจากตุรกีในการทำสังคมกับกรีกนั้น ยังไตรับการตอบแทนไม่คุ้มค่า เขาจึงตัดสินใจบุกซีเรีย สุลต่านมาห์หมุดขอความช่วยเหลือจากรัสเซีย กองทัพรัสเซียบุกถึงช่องแคบบอสฟอรัส เมื่อปี ค.ศ. 1833 ทำให้บริเหนและฟรั่งเศสยกใจมาก ร่วมกันหยุดยั้งรัสเซียโดยส่งกองเรือไปต่อต้านเมเชเมด อาลีก่อน ขณะที่กองเรือฟรั่งเศสและอังกฤษไปถึงช่องแคบดาวรุสเซีย ก็ลงนามในสนธิสัญญาพันธมิตรกับตุรกีที่ อันเกียร์ สเกลเลสซี (Unkiar skelessi) เมื่อปี ค.ศ. 1833 ได้มีข้อความลับประการหนึ่งว่าตุรกีจะต้องปิดกั้นช่องแคบไม่ให้ชาติอื่นผ่าน ยกเว้นรัสเซีย จึงการทำสัญญាតั้งนี้น ข่านนิโคลัสกีคงจะทรงหวัง เพียงเพื่อให้เป็นข้อได้เปรียบสำหรับรัสเซีย ในการที่อาจจะเกิดปัญหาภัยจักรวรดิตุรกีในอนาคต แต่สำหรับอังกฤษและฝรั่งเศสนั้นเห็นว่ารัสเซียกำลังจะยึดช่องแคบ จึงเตรียมขัดขวางสนธิสัญญา อันเกียร์ สเกลเลสซีอย่างเต็มที่ก็พอเมเชเมด อาลีได้ก่อเหตุขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องของเมเชเมด อาลี หนที่สอง 1839-1841

เมเชเมด เรียกร้องดินแดนอีกรังหนึ่ง เมื่อมีการเปลี่ยนสุลต่านใหม่ เป็นสุลต่านที่ยังทรงพระเยาว์มากกองทัพเรือฝรั่งเศสและบริเหนเคลื่อนย้ายเข้าสู่บริเวณช่องแคบ นิโคลัส

เข้าร่วมด้วย และส่งครามกล้ายเป็นการบรรหงหัวงบวิเทนหนุสุลต่าน และฝรั่งเศสที่นุ
เนเชเมค อาลี

มีการประชุมที่ลอนดอนในปี 1840 เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ และตกลงเรื่องปัญหาของ
แคนบีนปี 1841 ลงนามโดยรัสเซีย ฝรั่งเศส ออสเตรีย และบรัสเซีย ร่วมกันเป็นผู้อารักขาครุก
และตกลงห้ามเรือรบทุกชนิดเคลื่อนเข้าบริเวณช่องแคบในยามสูงศึกครุก

ค.ศ. 1844 ชาวนิโคลัส เสต็จลอนดอนเพื่อเจรจาเกี่ยวกับปัญหาอนาคตของครุกี้แต่
การเจรจาไม่สามารถตกลงกันได้ ก็พอดีเกิดวิกฤติการณ์ ค.ศ. 1849 เมื่อออสเตรียและรัสเซีย
เรียกร้องให้สุลต่านยกถอนข้อตกลงและคืนพากยังกาเรียนที่ถูกเนรเทศ บริเทนและฝรั่งเศสเคลื่อนกอง
ทัพเข้าสู่ครุกี้อีกรังหนึ่งเป็นการชูรัสเซียในที่สุดความขัดแย้งก็ทำให้เกิดสังหารมีเรียกว่า สังหารม
ไครเมีย

สังหารมีไครเมีย (The Crimean War)

สังหารมีไครเมียได้ขึ้นมาเป็นสังหารมีไรสาระที่สุดในประวัติศาสตร์ และเกิดจาก
สาเหตุที่คลุกเคล้ากันอย่างไม่ตั้งใจ เริ่มจากปัญหาทะวันออก + บางความกลัว + ความหวาด
ระวาง รัสเซียในศตวรรษที่ 19 มากกว่า ทำให้บริเทนและฝรั่งเศสต่อต้านรัสเซียและออสเตรีย
และสนับสนุนครุกี ปีเต็มตอนต์เข้าร่วมด้วย เพราะต้องการความสนับสนุนจากฝรั่งเศส ส่วนออสเตรีย
และปรัสเซียก็ได้แต่จับตามองอยู่รอบนอก

เมื่อปี 1844 และ 1853 นิโคลัสเสนอบริเทนให้มีการแบ่งแยกจักรวรรดิครุกี้ซึ่งถูก
อ้างถึงในขณะนั้นว่า "คนเจ็บของยูโรป" รัฐมนตรีต่างประเทศคือ ลอร์ด ปาล์เมอสตัน รัฐสีกอกใจ
ในท่าทีของรัสเซีย รวมทั้งการขยายเขตอิทธิพลของรัสเซียเข้าไปในเมดิเตอร์เรเนียนและอินเดีย
ด้วย อังกฤษถือว่าการขยายเขตอิทธิพลของรัสเซียนั้น เป็นการคุกคามเส้นทางคมนาคมของอังกฤษ
ตลอดจนการค้าของรัสเซียในจักรวรรดิเตอร์กิชกึ่งประเทศที่ติดต่อกันด้วยอังกฤษในคืนเดียว
กล่าวด้วย

สำหรับนโยบายที่ 3 ของพระรัชท์ทรงมีเรื่องเคืองพระทัยนิโคลัสอยู่ร่วมทั้งทรงต้องการทำสังคมที่จะสร้างขึ้นเสียงให้พระองค์ด้วย ทั้งยังจะเป็นสังคมที่ได้รับความสนับสนุนในฐานะทรงเป็นผู้ปกครองนิกายโรมันคาಥอลิก และอาจจะทำให้พระรัชท์ได้มืออิทธิพลในคินเดนเลอวังต์ด้วย

ทหารผ่ายօอสเตรียมีความไม่พอใจรัสเซียในเรื่องการขยายอิทธิพลในบล็อกข่านในบริเวณกลุ่มแม่น้ำดานูบ และพระจักรพรรดิพิหารนิสโซ่เชฟ ก็มีกองทัพรัสเซียอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ตั้งแต่สมัยการลุกฮือของพวกชักการ์เรียน เมื่อปี ค.ศ. 1848

ในห้ามกลางบรรยายกาศแห่งความเกลียดชังรัสเซียโดยทั่วไปนี้ ชาวนิโคลัสยังทรงผนว่า บริเทนจะไม่เข้าเกี่ยวข้องในกรณีขัดแย้งกับครุฑ์ และพระจักรพรรดิพิหารนิสโซ่เชฟก็เป็นหนึ่งรัสเซียในการช่วยรักษาบลังก์ เมื่อปี ค.ศ. 1848 ตั้งนั้น จึงนำที่จะไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้ารัสเซียจะจัดการกับจักรวรรดิเตอร์กิช

สาเหตุของสังคมเริ่มจากการที่มีกรณีพิพาทระหว่างนิกายโรมันคาಥอลิกและกรีกออร์โธดอกอส เกี่ยวกับการคูแลสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ณ กรุงเบอเดเม โดยเฉพาะการเป็นเจ้าของกุฏิ แฉสำคัญไปถึงประดุจสำคัญของมหาวิหาร พระรัชท์ถือว่าตนเป็นผู้พิทักษ์ศาสนาในคินเดนศักดิ์สิทธิ์มานาน แต่ถึงสมัยสังคมรัสเซีย ได้เข้าอ้างสิทธิ์ดังกล่าว นโปเลียนที่ 3 ทรงอ้างสิทธิ์ใหม่โดยมีสุลต่านยอมรับ แต่รัสเซียคัดค้าน

โดยแท้จริงแล้ว ชาวนิโคลัสมิได้ทรงอ้างสิทธิ์ประการเดียว แต่กลับขยายไปถึงการพิทักษ์ออร์โธดอกศริสต์เดียนทั้งมวลด้วย ทั้งนี้ โดยตลอดจักรวรรดิเตอร์กิชแม้สิทธิ์จริง ๆ จะทรงมีแค่การพิทักษ์ศริสต์เดียนในกาลาตา (Galata) ส่วนหนึ่งของคอนสแตนติโนเปิลเท่านั้นก็ตาม ประเทศต่าง ๆ พากันระบะวางว่าถ้าสุลต่านทรงยอมแล้วรัสเซียก็จะถือโอกาสแผ่อิทธิพลทางการเมือง และทางทหารในจักรวรรดิเตอร์กิชด้วย บริเทนจึงหนุนให้สุลต่านต่อต้านรัสเซียเต็มที่

สังคրาม

ค.ศ. 1853 พระเจ้าชาร์นิโคลัสทรงอ้างสิทธิ์ในวัลล่า เวียและโมลลา เวีย เพื่อบังคับให้สุลต่านยอมแพ้ แต่สุลต่านมั่นใจในความสนับสนุนของอังกฤษ จึงยื่นคำขาดให้รัสเซียถอนทหาร รัสเซียปฏิเสธสังคมจึงเริ่มขึ้น

อังกฤษและฝรั่งเศสส่งกองทัพเรือมายังช่องแคบดาร์ดแกลล์เป็นการเตือนให้ชาวนิค
คลัสทุยดัง แต่ Niccolò เกรงว่ากองทัพเรือของหังสองชาติจะไปสมบทกับครุฑี จึงส่งให้กองเรือ
รัสเซียโจนดีทันที กองทัพครุฑีถูกทำลายราบค่าน้ำโนเป (Sinope)

การที่ครุฑีแพ้ครั้งนี้ อังกฤษและฝรั่งเศสเห็นว่าเป็นการกระทำการเกินไป อังกฤษ
และฝรั่งเศสจึงยื่นคำขาดให้รัสเซียออกจากวัลลาเซียและโมลดาเวีย และให้กองทัพเรือถอนยกลับ
เชวัสโตกอล รัสเซียปฏิเสธอังกฤษและฝรั่งเศสและอังกฤษจึงประกาศสงครามกับรัสเซียเมื่อเดือน
มีนาคม 1854

เมื่อสังคրามเริ่มแล้วชาวรัสเซียโคลัสกีทรงประจักษ์ว่าไม่ได้ทรงได้รับความช่วยเหลือทั้ง
จากปรัสเซียและออสเตรีย และออสเตรียยังเรียกร้องให้รัสเซียถอนทหารออกจากดินแดนลุ่มน้ำแม่น้ำ
ดานูบ เมื่อรัสเซียถอนในเดือนกรกฎาคม 1854 กองทัพออสเตรียก็เข้าแทนที่และยึดครองอยู่ต่อกัน
สมัยสังคրาม

อันที่จริงสังคրามควรจะยุติเพียงนี้ แต่ฝรั่งเศสกับบริเทนดือโอกาสที่จะกำหนดขอบเขต
แห่งเยอรมนีของรัสเซียไว้ จึงเครื่องมารการทำลายฐานทัพเรือของรัสเซียที่แหลมไครเมีย กองทัพ
เรืออังกฤษ ฝรั่งเศสบุกบล็อกติค ทะเลขาว รวมทั้งคัมฟากาในเขตอนมาสมุทรแปซิฟิก แต่จุดโจนดี
ใหญ่คือ เชวัสโตกอล ใช้เวลาถึง 349 วัน การสังคրามยืดเยื้ออยู่ได้ เพราะความแข็งแกร่งของ
ทหารและวิศวกรรมรัสเซียที่ป้องกันอย่างเต็มที่ตามลำพัง แต่โดยแท้จริงแล้ว สังคրามคราวนี้บังชัด
ว่ารัสเซียขาดผู้นำที่ดี ขาดระเบียบในการปฏิบัติงานต้องสูญเสียทรัพย์สินและสูญเสียชีวิตผู้คนจำนวนมาก
มาก ภัยการครัวบั้นเสบียง悠久 และสูญเสียเกียรติศักดิ์ของกองทัพและเศรษฐกิจในประเทศ
ก็พลอยย่ำแย่ นอกจากนี้ ภัยขาดตอนและรถไฟล๊าบรับลำเลียงทหาร ความจำเป็นในการต้องรักษา
ชายแดนด้านออสเตรียและบรัสเซียก็ต้องเสียกำลังทหารในแนวรบที่จำเป็นกว่า และสาเหตุสำคัญ
ในการพ่ายแพ้ก็คือความล้าหลังตลอดจนความเลื่อมธรรมภายในของรัสเซียเอง ไม่ใช่เพราะฝ่าย
พันธมิตรมีความสามารถเหนือกว่าแต่ประการใด

พระเจ้าชาร์ลส์ที่มีพระชนม์เมื่อฤดูหนาว ค.ศ. 1855 บางแห่งเขื่องว่าทรงกระทำ
อัคคีนิ妄กรรมผู้ลับราขบลังก์ต่อมาก็คือเล็กชานเดอร์ที่ 2 ซึ่งต้องทรงรับภาระหนักหังภายใน
และภายนอกประเทศไทย โดยเฉพาะผลภายในที่เกิดขึ้นจากการที่รัสเซียต้องแพ้สังคրามครั้งนี้

อเล็กซานเดอร์ทรงต้องการยุติศึกโดยทันที แต่เนื่องจากมีข้อคดีที่ยังสรุปผลไม่ได้ จนเมื่อต้องสูญเสียเซร์วัสดุ อลเมื่อเดือนกันยายน 1855 ต่อมาเดือนธันวาคมօสเตรียมีที่ท่ารัฐเข้าร่วมสหภาพด้วย ในเดือนมกราคม 1856 อเล็กซานเดอร์จึงต้องคดีที่ทำสนธิสัญญาปารีส สนธิสัญญาปารีส

การทำสนธิสัญญาฉบับนี้เริ่มในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1856 และลงนามในเดือนมีนาคม ปีเดียวกันรัสเซียถูกบังคับให้ยกเลิกสิทธิครองเบสชาราเบียดอนได้ และคืนแดนปากแม่น้ำคานูบ ให้ยอมรับความเป็นกลางของคืนแคนเดนและเดลฯ (ห้ามเรือรบทุกชนิดผ่านเข้าไปในแม่น้ำนี้ รวมทั้งให้รื้อป้อมค่ายของรัสเซียและครุฑ์ในบริเวณริมแม่น้ำนั้นด้วย) รัสเซียต้องยกสิทธิในการเป็นผู้คุ้มครองแก้วันต่าง ๆ เช่นแม่น้ำคานูบและพวกรอร์โอดอกส์ตะวันออกที่อยู่ในปกครองของสุลต่าน ให้เป็นหน้าที่คุ้มครองของบรรดาประเทศาواelman ต่าง ๆ แทน

ข้อความเพิ่มเติม (วันที่ 15 เมษายน 1856) อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรีย ตัดสินใจทำสหภาพกับรัสเซียทันทีถ้ามีการลงทะเบียนสนธิสัญญาปารีส ซึ่งสรุปรวมใจความสนธิสัญญาทั้งสองครั้งที่กระทำกันเพื่อปักกิ่งการขยายอิทธิพลของรัสเซียในตะวันออกกลาง ถ้าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ก็จะทำให้

1. เป็นการยุติการแทรกแซงกิจกรรมภายในของตุรกีโดยรัสเซียทุกรูปแบบ
2. จำกัดกำลังทางนาวีของรัสเซียจากเขตทะเลด้าน
3. ตัดรัสเซียออกจากกลุ่มแม่น้ำคานูบ
4. ออตโตมัน ก็จะตกลงอยู่ภายใต้ความดูแลของนานาชาติ ซึ่งจัดการโดยมีจัดการสหภาพและมีผลกระทบตัวเองให้พ้นจากสภาพ "คนเจ็บ" ซึ่งเป็นทางหนึ่งในการแก้ปัญหา ตะวันออก

การสินสุดการร่วมมือกันในยุโรป

สหภาพได้มีผลอย่างยิ่งต่อฐานะของรัสเซียในกลุ่มมหาอำนาจของยุโรป และรัสเซียก็ไม่สามารถจะเรียกคืนมาได้อีกเลย จนถึง ค.ศ. 1945 การสูญเสียอิทธิพลดังกล่าววนเป็น

ผลไม่เฉพาะเนื่องมาจากการเสียงข้อเสียงของกองทัพ แต่ยังเป็นความแตกสลายของระบบอนุรักษ์นิยม และความร่วมมือกันระหว่างกษัตริย์รัสเซีย ออสเตรียและปรัสเซียผลงานจากนักคิดการสูญเสียความร่วมมือกันระหว่างยุโรป (Concert of Europe) คือระบบการทูตที่ไม่ว่าจะดีหรือเลว ก็ได้ช่วยรักษาความมั่นคงในยุโรปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1815 กล่าวคือ สนธิสัญญาปารีสได้กล่าวเป็นเสาหินกำหนดไม่แท่งท้องถนนที่มั่นคงห้ามออกใบจ่ากโลกท่อเล็กซานเดอร์ที่ 1 และนิโคลัสที่ 1 ได้ทรงหวังที่จะรักษาไว้อย่างสืบเชิง นั้นคือโลกแห่งการปกครองในระบบกษัตริย์แบบอนุรักษ์นิยม⁸

⁸ Harcave, *op.cit*, p. 274

สรุปท้ายบทที่ 15

- พระภิบาลอันมั่นคงของ沙皇นีโคลัสที่หนึ่งนั้นคือ "รัสเซียจะต้องเป็นเสาหลักที่มั่นคงของระบบ
เอกสาริปต์ในโลก" และการกำจัดแนวคิดปฏิวัติทุกประเทส และผลจากการปฏิวัติเดือนอัพยาคม
ก็คือการที่ทำให้ทรงห่วงว่าทรงเป็นผู้ป่วนการปฏิวัติและนำเพื่อพระองค์มีน "คำร่วงของยูโรป"
- ทรงจัดตั้งคดี His Majesty's Own Chancery คือ คณะกรรมการที่มีสืบเปลี่ยนสืบทามน้ำที่
กฎหมาย และ Bendenkorf ทำหน้าที่ในกระทรวงที่สามคือหน่วยตำรวจนับ
- ลูกหลาน serfs จะได้รับการศึกษาเฉพาะระดับประถม ระดับมัธยมถูกลำกัดเฉพาะลูกหลาน
ขุนนางให้เลิกสอนวิชาปรัชญา จำกัดจำนวนนักศึกษา ห้ามการเดินทางออกนอกประเทศ ให้นัก-
ศึกษาแต่งเครื่องแบบและใช้ระเบียบวินัยทหาร
- พระบรมราโชบายคือ Orthodoxy, Autocracy, Nationality (Russification
Mir)
- ทรงกับสมัยการปฏิวัติ ค.ศ. 1830 ของฝรั่งเศส (สมัย Louis Philip ซึ่งทรงมีระบบ
Constitutional Monarchy มาใช้
-การปฏิวัติ ค.ศ. 1848 : คือการปฏิวัติของพวกเสรีนิยมและมุกข์ของความเลื่อม
ระบบเมตเตอร์นิช
- สกุลเงินใหม่ สิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาปารีสและความเกลียดชังระบบเอกสาริปต์

สรุปคำถามทบทวน

- จงกล่าวถึงสถานการณ์ที่เป็นช่วงการปฏิวัติเดือนอัพยาคมของพวก Revolutionaries มา
ตามที่เข้าใจ
- ผู้นำสำคัญด้านแนวความคิดของรัสเซียสมัย Tsar. นีโคลัสคือใคร?